

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **SPETRA CZ s. r. o.**, se sídlem Třanovice 278, zastoupená JUDr. Radimem Kubicou, MBA, advokátem se sídlem O. Lysohorského 702, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 30. 10. 2024, č. j. 61 A 1/2024-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2023, č. j. MmP 143399/2023, uznal Magistrát města Pardubic žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. y) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, za což žalobkyni uložil pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Uvedeného přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 25. 11. 2022 ve 14:40 hod na silnici č. II/211 v obci Lázně Bohdaneč, točna u mlýnu, ul. Šípkova, provozovala vozidlo v rozporu s právními předpisy, neboť řidič předmětného vozidla (zaměstnanec žalobkyně) porušil zákaz tranzitní nákladní dopravy stanovené místní úpravou provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně řidič nerespektoval dopravní značku B4 (zákaz vjezdu nákladních automobilů nad 12 tun) a dodatkovou tabulku E14 tranzit, která omezuje platnost značky v úseku D11-Lázně Bohdaneč. Žalobkyně jako provozovatelka vozidla tedy provozovala vozidlo, jímž byl porušen zákaz tranzitní nákladní dopravy stanovené místní úpravou provozu na pozemních komunikacích. Odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutím ze dne 10. 1. 2024, č. j. SpKrÚ 94843/2023-3, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“). V ní uvedla, že je

držitelkou certifikátu ISO osvědčujícím systém kvality řízení; dále doložila Etický kodex společnosti, ve kterém stanovuje svým zaměstnancům povinnost vyvarovat se jakéhokoliv jednání a trestné či neetické činnosti, která by mohla být žalobkyni přičítána; rovněž předložila aktuální třídní knihu z pravidelného proškolení zaměstnanců. Žalobkyně tak měla za to, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možné požadovat, aby předmětnému přestupku zabránila. Žalovanému rovněž vytýkala, že sice ve svém rozhodnutí uvedl příklady možných opatření, které by mohly protiprávní jednání odvrátit, avšak již blíže nespecifikoval, jaký by měl být jejich obsah. Podle žalobkyně je tak dané rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný omezil na příkladný, nic neříkající výčet. Dále tvrdila, že v jejím případě došlo k porušení zákazu dvojího trestání, neboť jí byla uložena pokuta za totožný skutek, za něhož byl potrestán její zaměstnanec – řidič vozidla.

[3] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak podrobně by rozhodnutí mělo být odůvodněno. Ve vztahu k tvrzenému naplnění liberačního důvodu ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), krajský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž k tomuto naplnění nestačí jakékoli úsilí, nýbrž se musí jednat o úsilí, které je právnícká osoba v konkrétním případě objektivně schopna maximálně vynaložit. Důkazní břemeno v tomto směru tíží pachatelku – právníckou osobu.

[4] Soud upozornil, že podle žalovaného lze v souladu s rozhodovací praxí správních soudů považovat za liberační důvody zejména takové skutečnosti, které pachatelka – právnícká osoba nemohla sama ovlivnit. Podle závěrů žalovaného žalobkyně neprokázala, že by tyto důvody byly naplněny a že by vůči svým zaměstnancům vyvíjela dostatečný tlak, aby spáchání přestupku zabránila. Doložená opatření představují podle žalovaného pouze základní možnosti, jak působit na řidiče, a nikoli konkrétní efektivní opatření, která mají protiprávnímu jednání zabránit.

[5] Krajský soud se s daným hodnocením žalovaného ztotožnil. Podle jeho názoru uvedená přijatá opatření nelze považovat za vynaložení maximálně možného úsilí. V tomto směru soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž k naplnění liberačního důvodu nestačí, že zaměstnavatel řidiče poučil o povinnosti dodržovat platné právní předpisy. Školení řidičů by naopak mělo být povinným minimem zaměstnavatele. Připuštěním tvrzeného liberačního důvodu by mohlo být ustanovení § 21 odst. 1 přestupkového zákona aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla. Ve vztahu k porušení zákazu dvojího trestání krajský soud poukázal na princip souběžné odpovědnosti fyzických a právníckých osob, na jehož základě není odpovědností fyzické osoby za přestupek dotčena odpovědnost právnícké osoby.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti danému rozsudku kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V první řadě zopakovala svou žalobní

pokračování

námítku týkající se přijatých opatření k zabránění spáchání přestupku, přičemž tato opatření podle ní představují liberační důvody, pro něž by neměla být za spáchání předmětného přestupku odpovědná. Stěžovatelka tvrdí, že její možnosti působení na zaměstnance jsou při řízení motorových vozidel z povahy omezené, a stěžovatelka proto nemůže vždy řidiče instruovat, jak má při konkrétní dopravní situaci zareagovat. Stěžovatelka rovněž trvá na svých námitkách týkajících se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i porušení zákazu dvojího trestání.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka je v kasační stížnosti povinna „cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí, zopakovat vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. [...] kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřijatelná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.),“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022-46, odst. [16]).

[9] Je třeba upozornit, že kasační stížnost v podstatné části doslova kopíruje žalobu podanou ke krajskému soudu; to se týká částí, v nichž stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, porušení zákazu dvojího trestání a částečně i naplnění liberačního důvodu. S ohledem na shora uvedenou judikaturu jsou tyto opakující se námitky nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Kasační soud se jimi proto nezabýval.

[10] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, musí zdejší soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zodpovědět otázku, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji pro nepřijatelnost (usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11] a [12]).

[11] Stěžovatelka neuvedla, jaké důvody by měly svědčit pro přijatelnost její kasační stížnosti. Neoznačila právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, eventuálně kterou kasační soud či krajské soudy řeší rozdílně, nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. Stejně tak výslovně netvrdila, že napadený rozsudek je zatížen zásadním pochybením, které mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Stěžovatelka v jediné přípustné námitce vytýká krajskému soudu nesprávné právní posouzení opatření, která přijala a která podle ní představují liberační důvod ve smyslu § 21 odst. 1 přestupkového zákona.

[12] K tomu zdejší soud uvádí, že takovéto pochybení může zakládat přijatelnost kasační stížnosti. Nelze však pustit ze zřetele požadavek zákona, aby věc svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Vady řízení před krajským soudem či vady v jeho úsudku při rozhodnutí ve věci by tedy musely být extrémní povahy a takového rázu, že by bylo v rozporu se samotným principem práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny, pokud by k nim Nejvyšší správní soud nepřihlédl.

[13] Vadami takového charakteru napadený rozsudek evidentně netrpí. Krajský soud v odst. 19 až 25 napadeného rozsudku poukázal na závěry judikatury správních soudů, které se otázkou zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek zabývaly. Dospěl přitom k jednoznačnému závěru, že má-li dojít k naplnění liberačního důvodu podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona, je pachatelka povinna věnovat zabránění přestupku takové úsilí, jaké je v konkrétním případě objektivně schopna maximálně vynaložit. Ke shodnému závěru dospěl např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 As 232/2016-35, odst. [19]: „*Z dikce citovaného ustanovení je patrné, že je třeba prokázat vynaložení veškerého (maximálního) možného úsilí, které lze spravedlivě požadovat.*“ Je třeba podotknout, že uvedený závěr druhého senátu sice interpretuje ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění do 30. 6. 2017; dané ustanovení však formulačně zcela odpovídalo § 21 odst. 1 přestupkového zákona, proto se shodná míra potřebného úsilí pro nastoupení následků liberace odpovědnosti za přestupek uplatní i v projednávané věci. Tentýž závěr se ostatně objevuje i v komentářové literatuře (srov. Vetešník, P. In: Jemelka, L., Vetešník, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, k § 21, odst. 2, s. 164.)

[14] Z napadeného rozsudku rovněž jednoznačně plyne, že stěžovatelka uvedenou míru potřebného úsilí nevynaložila, neboť předmětná provedená opatření nelze za splnění této povinnosti pokládat. Účelem certifikátu ISO, Etického kodexu stěžovatelky i provedených školení je toliko vzdělávání zaměstnanců o jejich povinnostech vyplývajících z právních předpisů, rekapitulace tohoto vzdělávání a osvědčení jeho provedení. Činnosti a opatření tohoto charakteru však k liberaci odpovědnosti za přestupek nepostačují, jak ostatně s odkazem na judikaturu kasačního soudu správně uvedl krajský soud (srov. odst. 24 napadeného rozsudku). Zdejší soud k tomu dále odkazuje např. na své rozsudky ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 As 265/2019-30, odst. [18], ze dne 13. 9. 2023, č. j. 7 As 61/2023-32, odst. [21], či ze dne 16. 11. 2023, č. j. 3 As 373/2021-37, odst. [32]. Kasační soud nemá proto právnímu posouzení krajského soudu co vytknout. S ohledem na to odmítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104 odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou.

[15] Kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Na straně žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k mimořádné aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, publ. pod č. 4219/2021 Sb. NSS.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 11. srpna 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu